

Niet eerder voelde optreden op het queer korenfestival, dit jaar in Brussel, als zo'n politiek statement

Diversiteit Zang in allerlei genres, kleurrijke deelnemers en choreografieën met regenboogtint: op lhbtqi+ korenfestival Various Voices wordt diversiteit gevierd. Maar het is meer dan dat: „Ons geluid is zo belangrijk, zeker met het oprukkend fascisme.”

Anouk Boone vanuit Brussel

30 juni 2026 om 16:38 • Leestijd 4 minuten

Luister

Deel

Leeslijst

Geklap en wapperende regenboogvlaggetjes na elk lied. In de Henry Le Boeuf-zaal in cultureel centrum Bozar in Brussel zit de sfeer er zaterdag goed in tijdens het concert van kamerkoor Diversity uit Londen. Publiek blijft binnenschuifelen, op zoek naar een roodfluwelen stoel. Als het nummer *I am what I am* van de Amerikaanse discokoningin Gloria Gaynor wordt uitgevoerd, wordt er meegezongen.

„*I loveed it*”, jubelt de 46-jarige Éva Kiss-Torma na afloop. De van origine Hongaarse, woonachtig in Bristol, neemt met haar koor Sing Out deel aan korenfestival Various Voices. Dan, serieus: „Je schrijft toch niet voor een rechtse krant? Want dan sta ik je niet te woord.”

Het tekent de sfeer in Brussel, waar 120 lhbtqi+-koren uit achttien landen deelnemen aan het vijfdaagse muziekfestival. Maar naast een uitbundige en kleurrijke boventoon klinkt er een donkere ondertoon.

Maandag maakt de organisatie met „verdriet en woede” bekend dat er in de nacht van 12 op 13 juni zo'n vijftien spandoeken in het centrum van Brussel zijn vernield. Dat kan geen toeval zijn, aldus Various Voices, aangezien de doeken hoog aan lantaarnpalen hingen. „Dit is nooit eerder voorgekomen, behalve bij de Brussels Pride. Het homofobe karakter van dit vandalisme staat buiten kijf”, aldus de organisatie.

Deelnemer Kiss-Torma, in roze T-shirt en een rode rok van tule, pakt haar telefoon. „Er circuleren berichten in onze groepsapp over aanvallen op de gemeenschap, waar 'medische aandacht' nodig was. We zijn op onze hoede.” Dan, glunderend: „Ik ben al meerdere keren in tranen uitgebarsten bij optredens. We spreken hier dezelfde taal, ongeacht afkomst, we steunen en vieren elkaar.”

Bruisende speeltuin

Dat het een feest van én voor de gemeenschap is, blijkt uit het publiek. De koren vullen elkaars zalen. Various Voices vindt elke vier jaar plaats in een andere Europese stad – de eerste editie in 1985 in Keulen, de vorige keer troffen de koren elkaar in Bologna. Het festival typeert zich als een „bruisende, muzikale speeltuin” waar queer koren hun „stem verheffen voor gelijkheid”.

Elk koor geeft een concert van dertig minuten op een van de vier festivallocaties, die zich concentreren in de Koninklijke wijk (Quartier Royal). Ook zijn er straatconcerten of concerten op ongebruikelijke locaties. Zoals in het oude stadhuis – het historische Raadhuis, dat met zijn flamboyante gotische stijl op de werelderfgoedlijst van Unesco staat.

Vanuit het kantoor van de burgemeester klinkt a capellamuziek. *‘Some of them want to use you... and some of them want to get used by you...’*, zingt het Berlijnse lesbiennekoor Spreediven. Bescheiden applaus volgt. Tussen het bladgoud en de fresco's kijken vijf mensen toe, zwetend onder de kroonluchters. Airconditioning ontbreekt. Een toegangsticket van 18 euro per persoon speelt mogelijk een rol.

„Eén toeschouwer zou al genoeg zijn”, zegt dirigent Antje Hagen-Franz niet veel later. „Kijk die spiegels en schilderijen hier, wat een voorrecht om hier te zingen.” Ze leidt het koor al tien jaar. Niet eerder voelde optreden als zo’n „politiek statement”. Over Brussel: „Een symbolische plek. We zijn een grote gemeenschap: Europese politici mogen ons niet vergeten.”

Gekleurde pompons

In totaal zijn er zo’n 4.000 deelnemende zangers, te herkennen aan de pas om hun nek. Maar meer nog: aan de fierheid waarmee ze door de stad lopen.

Uit Nederland doen er dertien koren mee. „We hebben geen editie gemist”, zegt Hubert Paland (60), secretaris en eerste tenor van het Haagse koor Vox Rosa, het „langst bestaande homomannenkoor van Nederland”. Het koor zette een crowdfundingactie op voor deelname – en haalde daarmee 4.550 euro op. Er werd onder meer geïnvesteerd in choreografie, vertelt Paland. „We hebben vijf zaterdagen extra gerepeteerd, maar in het denkwerk (inclusief repertoire) zat meer dan een jaar.” Bij het tevoorschijn toveren van gekleurde pompons tijdens het slotnummer *‘J’aime la vie’* in zaal M van Bozar kwam alles samen. „Een absolute klapper.”

Het Londense Diversity koor sluit haar concert af met een *‘Salve Regina’* en *‘Somewhere over the Rainbow’*. Een staande ovatie volgt. Ook Kiss-Torma staat op: „Ons geluid is zo belangrijk, zeker met het oprukkend fascisme. Vorige week hebben ze hier [doelend op de Europese parlementariërs, met Brussel als zetel] het migratiepact beklonken. En iedereen weet: na hen [migranten], zijn wij aan de beurt.”

”

Vorige week hebben ze hier het migratiepact beklonken. En iedereen weet: na migranten zijn wij aan de beurt

Éva Kiss-Torma – zingt in het Britse koor Sing Out

In het minimalistische Auditorium 490 – een theater van de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten – betreedt het gemengde Galakoor Queer Klassiek uit Amsterdam, in het wit gestoken, zaterdagavond het podium. Na enkele nummers neemt dirigent Nathan Tax het woord: „U krijgt nu een wereldpremière te horen.” Een compositie van Joost Kleppe volgt, ter gelegenheid van het 25-jarige jubileum van het homohuwelijk in Amsterdam.

Een optreden van meer dan een kwartier vol zang, historie en woordkunst, in de vorm van getuigenissen doet de halfvolle zaal sidderen. Op 3 augustus voert het koor de ode nog eens op in het Concertgebouw, ter ere van de WorldPride Amsterdam. Dirigent Tax, nog nagloeiend: „Ik ben trots dat het stuk hier voor het eerst werd opgevoerd. Dit voelt als thuiskomen.”

Lees ook

Bij het Rotterdams Transkoor is de kooravond ook: de avond zonder ongemak

Deel

Mail de redactie